

Russische pareltjes en een Siciliaanse tovenaars

De bescheiden Siciliaanse pianovirtuoos Sandro Russo zou zijn nieuwste, deels in eigen beheer geproduceerde cd *Russian Gems* niet treffender kunnen openen dan met een volstrekt onbekend juweeltje van de Russische-Joodse componist Julian Isserlis (1888-1968). Met precies gelaagde dynamiek en een verfijnde zweem pedaal weeft Russo een magisch klanktapijt uit dit ogenschijnlijk niemendalletje. Waar hij het vandaan haalt blijft uiteindelijk een raadsel. Echte tover laat zich nu eenmaal niet verklaren.

Dit album laat inderdaad een bijzondere persoonlijkheid horen. Dat begint al met de repertoirekeus. Het enige echt bekende werk op dit album is de Mily Balakirevs *Islamey*, voor de rest gaat het om muziek die je zelden of nooit in de concertzaal hoort. Russo laat veelgehoord effectbejag volledig varen ten dienste van een vloeiende stemvoering. Ook in Medtners weinig gespeelde sonate opus 5 volgen Russo's tempo's het momentum van de melodie. Volledig drijvend op de natuurlijke stuwung van Medtners lyriek laat hij ,als het om samenhang gaat, zelfs Marc-André Hamelin achter zich. De coda van het eerste deel speelt Hamelin (Hyperion) bijvoorbeeld met veel tempowisselingen en panache, maar het is Russo die de ingenieuze muzikale constructie werkelijk uit de doeken doet door teugels strak te houden en geen akkoordaccent de overhand te laten nemen. De belofte die de polyfone Finale uit Medtners sonate doet komt in Russo's vertolking van Taneyevs prelude en fuga opus 29 volledig uit. Russo mag dan niet de tomeloze fysieke kracht van een Ashkenazy (Decca) aan de dag leggen, maar de ontzagwekkende helderheid waarmee hij de woest gestapelde stemmen belicht zorgt voor een ongehoorde climaxwerking.

Vladimir Leyetchkiss' razend knappe solotranscriptie van Rachmaninoff's Suite opus 17, hoorden we al eerder door niemand minder dan Cyprien Katsaris (Piano 21). Russo vertolkt de twee middendelen die Leyetchkiss aanvankelijk op zichzelf uitgaf. Ook hier zijn de transparantie en gloedvolle passie van een overdonderende gratie. Grigory Ginzburgs transcripties die deze cd besluiten zijn in het Westen evenzo

weinig bekend als het werkje van Isserlis dat dit recital opende. Russo laat horen hoe onterecht dat is.

Maar verreweg het grootste muzikale onrecht is wel dat het Nederlandse publiek Sandro Russo in de concertzaal moet missen bij gebrek aan interesse van onze vaderlandse concertorganisatoren.

Elger Niels

MusicalConcepts MC 150

www.sandrorusso-pianist.com

Debut-cd van de 8-jarige Serena Wang

'Het zal je kind maar wezen... jeh,

jehjeh, jeh' Wie kent deze klassieker niet, door Adèle Bloemendaal, Piet Römer en Leen Jongewaard onvergetelijk vastgelegd. Deze gedachte kwam onmiddellijk naar boven toen het schijfje van het - toen - 8 jarige Chinese wonderkind binnenkwam. Temeer daar ik bij de laatste paar uren van de opnamesessie in Hilversum aanwezig kon zijn. Een verslag daarvan staat in *Pianowereld* 6/ 2013. Nu dan het eindresultaat. En dat liegt er niet om!

De keuze van het repertoire is even begrijpelijk als verrassend. Begrijpelijk omdat we luisteren naar een meisje van acht jaar. Wie anders kan de diverse, meestal Chinese stukjes, zo goed aanvoelen en weergeven als deze Serena. De eerste zeven tracks bevatten louter Chinese stukjes, geschreven voor kinderen. Ook haar pianodocent, Dan Zhao Yi, leverde zijn compositorische bijdrage met *Beautiful flower in it's full glory*. Zo'n prachtige bloem in prille glorie is Serena zeker. Met name in deze Chinese stukjes is zij 'echt wie ze is'. Maar ook in *Dolly's Dreaming* van de Duitse componist Theodore Oesten (1813-1870) bewijst ze gevoel te hebben voor de inhoud van het werkje.

Shostakovich schreef zijn *Dances of the Dolls* in 1952/53. Dat dit niet zomaar kinderlijke niemendalletjes zijn bewijst o.a. Vladimir Ashkenazy. Een kritische vergelijking met Serena Wang zou niet eerlijk zijn. Maar toch, haar onbevangen speelwijze en technische perfectie is

wonderbaarlijk. Dat geldt ook voor *Villageoises*, *Petites Pièces Infantines* van Poulenc. Fris met een subtiel pedaalgebruik opgenomen.

De minder bekende sonate in F, KV 280 wordt door Serena 'netjes' en accuraat gespeeld. Maar dan komt het echte werk: *Liebestraum* nr. 3 van Liszt. Daar kun je niet mee sjoemelen. De beperkte spanwijdte van haar nog jonge handjes is een vast gegeven. Serena zal ongetwijfeld van haar docent aanwijzingen hebben gekregen om hiermee om te gaan. Het resultaat is een bewonderenswaardige uitvoering zonder risico's, zeker gezien haar technische mogelijkheden op deze jonge leeftijd. Als slotstuk op deze cd nog zo'n overbekend werk, de *Fantasia Impromptu* van Chopin. Naar mijn smaak met soms te veel pedaal, maar met een duidelijk inzicht in de belangrijke accenten, met name in de rechterhand, van de duim naar de pink (zie partituur). Is er dan niets aan te merken? Jazeker. Ik ben zo vrij om mijn verbazing te uiten over de wijze waarop Serena met name in de linkerhand soms een enkele toon speelt die afwijkt van de partituur, zowel in *Liebestraum* als in de *Fantasia Impromptu*. Ze doet dat overigens consequent binnen het verloop van het stuk. Dat moet haar docent die tijdens de drie opnamedagen aanwezig was toch gehoord hebben? Voor mij een open vraag.

Toen deze cd even ter sprake kwam in het programma van Hans Halfmans op radio 4, kon men er niet omheen. Een kind van 8 jaar, zo gedreven om de beste te worden in de pianistenwereld van morgen (haar grote voorbeeld is Lang Lang). Is dit wel goed voor de algemene ontwikkeling van zo'n jong meisje tot volwassen vrouw? Niemand had een sluitend antwoord maar wel bedenkingen. Dat is vanuit onze Westerse optiek begrijpelijk, maar daar wordt in het huidige China heel anders over gedacht. Dat is duidelijk.

Deze cd zal ongetwijfeld zijn weg vinden naar de consument. De verrassende repertoirekeuze, de mooie heldere opnametechniek en natuurlijk de onbevangen speelwijze van Serena Wang staan daar borg voor. Voor het volgen van Serena, met de *Fantasia Impromptu*: zie www.channelclassics.com.

Frans C. Schulze

Productie en distributie: Channel Classics Records, Channel of China, CCS 81014